

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobců: **a) L. N., b) A. A., c) nezl. D. N.**, žalobkyně c) zastoupena žalobkyní b) jakožto zákonnou zástupkyní, všichni společně zastoupeni Mgr. Beatou Kaczynskou, advokátkou se sídlem Masarykovy sady 76/18, Český Těšín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 12. 2019, č. j. OAM-504/ZA-ZA12-K03-2018, a ze dne 2. 12. 2019, č. j. OAM-499/ZA-P07-K03-2018, v řízení o kasačních stížnostech žalobců a), b) a c) proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 8. 2020, č. j. 61 Az 49/2019 – 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se odmítají** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobců, Mgr. Beatě Kaczynské, advokátce se sídlem Masarykovy sady 76/18, Český Těšín, **se přiznává** odměna za zastupování žalobců v řízení o kasačních stížnostech ve výši 9365 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobci a) rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 12. 2019, č. j. OAM-504/ZA-ZA12-K03-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí č. 1“), a žalobkyni b) a žalobci c) rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 12. 2019, č. j. OAM-499/ZA-P07-K03-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí č. 2“) nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Rozhodnutí žalovaného č. 1 napadl žalobce a) u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) žalobou, jíž se domáhal jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení; stejně tak samostatnou žalobou vůči napadenému rozhodnutí č. 2 učinili žalobkyně b) a žalobce c). Krajský soud usnesením ze dne 3. 1. 2020, č. j. 61 Az 49/2019 – 18, spojil věci týkající se těchto žalob ke společnému řízení a všem žalobcům ustanovil stejnou zástupkyni. Společně v doplnění žalob tvrdili, že v jejich případě jsou naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, případně ve formě doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a odst. 2 zákona o azylu. Žalobce a) nesouhlasil se způsobem posouzení pravdivosti své výpovědi a taktéž se závěrem, jak žalovaný vyhodnotil existenci (případně hrozbu) pronásledování jeho osoby pro uplatňování politických názorů v rámci hnutí MASSOB (*Hnutí za aktualizaci suverénního státu Biafra*). Taktéž žalobkyně b) namítala nesprávné posouzení nebezpečí, které jí v případě návratu do Nigérie hrozí, a to právě s ohledem na činnost jejího manžela – žalobce a). Společně dále žalovanému vytýkali, že si neopatřil dostatek podkladů o tom, jakým způsobem bezpečnostní složky Nigérie zasahují proti osobám podporujícím ideu obnovení samostatného státu Biafra; ze zajištěných zpráv přitom učinil nesprávné a bagatelizující závěry.

Rozsudek krajského soudu

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 6. 8. 2020, č. j. 61 Az 49/2019 – 40 (dále jen „napadený rozsudek“), podané žaloby zamítl. K názoru žalovaného, že popis zásahu bezpečnostních složek vůči demonstraci hnutí MASSOB ve městě Nsukka, jíž se měl žalobce a) dle své výpovědi účastnit, byl z jeho strany jen velmi povrchní a rozporuplný, z čehož dovodil žalobcovu nevěrohodnost, krajský soud uvedl, že způsob jím podaných informací nevylučuje skutečnost, že se demonstrace jako sympatizant daného hnutí skutečně zúčastnil. Jestliže některé jím sdělené informace obsahují rozpory, pak to soud shledal logické ve vztahu k časovému odstupu od předmětné události, neboť pohovor byl s žalobcem a) proveden po více než třech letech od konání demonstrace.

[4] Předkládané informace plynoucí ze zprávy organizace Amnesty International (MASSOB prohlášena za hrozbu pro bezpečnost Nigérie, zakázána a všechny její aktivity prohlášeny za nezákonné, zatýkání některých jejích členů a obviňování z velezrady) však ještě samy o sobě pro žalobce a), potažmo tedy i pro žalobkyni b) a nezletilého žalobce c), nejsou dle názoru krajského soudu skutečnostmi zakládajícími důvodnost obav, že budou v případě nuceného návratu do země původu nigerijskými bezpečnostními složkami vězněni či snad zabiti pouze v důsledku toho, že se žalobce a) účastnil předmětné demonstrace. Soud totiž nepominul, že žalobce a) v průběhu pohovoru před žalovaným výslovně uvedl, že kromě účasti na dané demonstraci dříve žádné jiné problémy s nigerijskými státními orgány neměl; nikdy nebyl bezpečnostními orgány zatčen, vězněn či jinak pronásledován. V hnutí na podporu samostatné Biafry nezastával žádnou funkci, nebyl organizátorem jejích akcí. Skutečnost, že nigerijské státní orgány potlačují organizace MASSOB či IPOB (*Domorodí lidé Biafry*) na podporu nezávislosti daného území a tyto organizace považují za teroristické, protože je postavily mimo zákon, ovšem ještě neznamená, že právě žalobce a) jen kvůli své anonymní účasti na potlačené demonstraci v průběhu roku 2016 by měl být pronásledován, resp. by měl mít odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Soud zdůraznil, že zásah bezpečnostních

složek na předmětné demonstraci nebyl veden přímo a konkrétně vůči žalobci a). Jeho obavy vyplývající z jím předkládaných zpráv jsou pouze obecné; nejsou tedy dány žádné indicie potvrzující jeho obavy z pronásledování ani z hrozby vážné újmy v případě návratu do vlasti ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

[5] Nedůvodnou shledal krajský soud též žalobní námitku, že si žalovaný nezajistil dostatek podkladů k posouzení toho, jakým způsobem bezpečnostní složky Nigérie zasahují proti osobám podporujícím ideu obnovení samostatného státu Biafra. Zprávy, které žalovaný shromáždil pro své rozhodnutí, jsou dle soudu dostatečné a časově aktuální; o jednu z nich se ostatně opírá argumentace žalobců, nadto v žalobě samotné není namítána žádná konkrétní relevantní zpráva o zemi původu, která byla při hodnocení situace v Nigérii žalovaným pominuta.

II. Kasační stížnost žalobců a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku krajského soudu podali společně žalobci a), b) a c) [dále též „stěžovatelé“] kasační stížnosti, ve kterých jej navrhli zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. K otázce jejich přijatelnosti uvedli, že se krajský soud dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do jejich právního postavení. Nesouhlasí s tím, jakým způsobem krajský soud posoudil naplnění podmínek pro udělení azylu dle § 12, příp. doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy jak vyhodnotil „přiměřenou pravděpodobnost“ pronásledování žalobce a) na základě jeho sympatií k hnutí MASSOB. Stěžovatelé mají za to, že závěry žalovaného jsou v rozporu jak s jejich výpověďmi, tak s informacemi, které byly ve správním řízení shromážděny ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Nigérii, zejména v rozporu se skutečnostmi vyplývajícími z *Informace Evropského podpůrného azylového úřadu (EASO), Perzekuce jedinců: 3. 3. členové a stoupenci separatistických hnutí z října 2018*. Jsou přesvědčeni o nesprávnosti závěrů krajského soudu, neboť ty jsou v rozporu se standardem „přiměřené pravděpodobnosti“ budoucího pronásledování, jak jej vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82. Pouhá skutečnost, že žalobce a) nebyl v minulosti sám pronásledován, nebyl zadržen nebo vyšetřován, ještě nevyklučuje odůvodněnost jeho obav z pronásledování v budoucnu. To, že jejich obavy nejsou pouze hypotetické, přitom vyplývá z odkazované zprávy EASO, z níž stěžovatelé citují. Navíc, byť byl žalobce a) řadovým sympatizantem hnutí, jeho bratr byl mládežnickým vůdcem IPOB, což je skutečnost, která jej vyčleňuje z kategorie „anonymních účastníků demonstrace“ a zvyšuje pravděpodobnost, že bude nigerijským státním orgánům znám; skutečnost, že byl jeho bratr v souvislosti s činností v hnutí IPOB zabit, důvodnost obav stěžovatelů ještě zvyšuje. Dále tvrdí, že se krajský soud nezabýval žalobní námitkou brojící proti nesprávnému vyhodnocení ve správním spise založených podkladů (zpráv o bezpečnostní a politické situaci v Nigérii).

[7] Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost podaných kasačních stížností, neboť se domnívá, že jak napadené rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkázal přitom na správní spis, napadené rozhodnutí a vyjádření k žalobě.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnosti byly podány včas, osobami oprávněnými, proti rozhodnutí, vůči němuž jsou kasační stížnosti ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustné, stěžovatelé jsou v řízení zastoupeni advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti kasačních stížností dle § 106 s. ř. s.

[9] Před přistoupením k meritu věci, tj. posouzení důvodnosti kasačních stížností, se Nejvyšší správní soud musel nejdříve zabývat otázkou jejich přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[10] Kasační stížnosti jsou nepřijatelné.

[11] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 (všechna v tomto usnesení citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rovněž uvedl, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž též uvést, v čem stěžovatel spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

[12] V tomtéž usnesení poskytl Nejvyšší správní soud typový výčet situací, kdy bude podmínka podstatného přesahu významu kasační stížnosti nad vlastními zájmy stěžovatele zpravidla splněna: „O přijatelnou kasační stížnost se může zpravidla, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, což znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namíste změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se pak v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou

soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoli pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.“

[13] Stěžovatelé k přijatelnosti svých kasačních stížností uvedli, že se krajský soud v projednávané věci dopustil zásadního pochybení, které mělo dopad do jejich právního postavení. Nejvyšší správní soud však po přezkoumání napadeného rozsudku neshledal, že by se krajský soud takto hrubého selhání dopustil; nenalezl přitom ani *ex offio* žádné jiné důvody přijatelnosti kasačních stížností.

[14] Nutno konstatovat, že bezpečnostní situací v Nigérii se Nejvyšší správní soud již zabýval např. v usnesení ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 Azs 302/2015 - 49, v němž uvedl, že „uznává, že na území Nigérie probíhaly a probíhají některé místní a regionální konflikty. Není však důvodu se domnívat, že by se stěžovatelka v případě návratu do vlasti dostala do odlišného (horšího) postavení než ostatní obyvatelstvo. Federální vláda se snaží o konsolidaci poměrů, i když to s ohledem na dobu, po kterou nestabilní situace v jednotlivých částech této země panovala, není rozhodně jednoduché (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2013, č. j. 4 Azs 35/2012 - 68). [...] Nebroží jí ani vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, jelikož se Nigérie nenachází ve válečném stavu a na celém území této země neprobíhá vnitřní ozbrojený konflikt (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68). Lokální problémy v podobě zhoršení bezpečnostní situace (...) jsou tedy řešitelné vnitřním přesídlením.“ V nedávném usnesení ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 Azs 70/2020 - 26, pak Nejvyšší správní soud naznal, že „otázka poměrů v Nigérii je dosavadní judikaturou již řešena, je řešena jednoznačně a není důvod k judikatornímu odklonu. Podle této judikatury neprobíhá v Nigérii plošná perzekuce křesťanů ani poměry v Nigérii neodůvodňují obecné příznávání doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Kromě výše uvedeného usnesení č. j. 7 Azs 527/2018 - 24, a rozsudků č. j. 7 Azs 38/2003 - 37, a č. j. 2 Azs 189/2015 - 22, lze uvést také usnesení ze dne 15. 8. 2019, č. j. 3 Azs 143/2018 - 40, ve kterém se Nejvyšší správní soud rovněž vyjadřoval k situaci v Nigérii.“ Kasační stížnosti státních příslušníků Nigérie napadající rozsudky soudů, jimiž byly zamítnuty jejich žaloby brojící proti neudělení mezinárodní ochrany z důvodu tvrzeného nesprávného posouzení bezpečnostní a politické situace v zemi, pak byly dále odmítnuty např. usneseními NSS ze dne 4. 8. 2016, č. j. 10 Azs 122/2016 - 34, ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 57/2017 - 52, ze dne 11. 7. 2017, č. j. 8 Azs 101/2017 - 26, ze dne 23. 10. 2017, č. j. 7 Azs 318/2017 - 18, či ze dne 15. 8. 2019, č. j. 3 Azs 143/2018 - 40. Poukázat lze taktéž konkrétně na případy nigerijských žadatelů, kteří tvrdili, že jsou členy či příznivci hnutí MASSOB, jimiž podané kasační stížnosti proti zamítavým rozsudkům krajských soudů byly Nejvyšším správním soudem zamítnuty (srov. např. rozsudky NSS ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82, či ze dne 21. 3. 2008, č. j. 4 Azs 97/2007 - 96) nebo odmítnuty pro nepřijatelnost (srov. např. usnesení NSS ze dne 2. 9. 2009, č. j. 3 Azs 34/2009 - 87, či ze dne 25. 5. 2009, č. j. 5 Azs 24/2009 - 83).

[15] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že v některých (na první pohled obdobných) případech kasačním stížnostem státních příslušníků Nigérie, kteří tvrdili obavu z pronásledování ze strany nigerijských státních orgánů právě na základě jejich členství či sympatií s hnutím MASSOB (resp. kvůli jejich podpoře samostatnosti Biafry), vyhovoval a jimi napadené rozsudky rušil; jednalo se však o odlišné skutkové situace či procesní důvody. V případě rozsudku NSS ze dne 16. 7. 2009, č. j. 1 Azs 37/2009 – 64, byla zrušujícím důvodem nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů a pro neprovedení některých důkazů při jednání; taktéž u rozsudků ze dne 8. 4. 2010, č. j. 1 Azs 7/2010 – 114, či ze dne 13. 11. 2019, č. j. 4 Azs 250/2019 – 62, se jednalo o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů s ohledem na nedostatečné vypořádání žalobních námitek. Rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2020, č. j. 4 Azs 145/2020 – 60, pak shledal vadu řízení před krajským soudem spočívající v rozhodnutí ve věci bez jednání, aniž pro to byly splněny podmínky stanovené zákonem. Ve věci rozhodnuté rozsudkem NSS ze dne 26. 11. 2009, č. j. 4 Azs 42/2009 – 136, byl stěžovatel výše postaveným členem (funkcionářem) hnutí MASSOB, což soud vyhodnotil jako prvek znatelně zvyšující pravděpodobnost jeho pronásledování v zemi původu a jeho intenzitu právě oproti řadovým členům či pouze přívržencům a sympatizantům.

[16] V nyní posuzované věci však Nejvyšší správní soud nedospěl k závěru, že by napadený rozsudek byl nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů či trpěl jinou vadou řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobce a) pak ani netvrdil, že by byl funkcionářem nebo jakkoli výše postaveným členem hnutí MASSOB či snad byl organizátorem tímto hnutím svolávaných demonstrací. Jestliže uvádí, že jeho bratr byl zabit příslušníky nigerijské armády bezprostředně po jimi potlačené demonstraci, pak nic nenasvědčuje tomu, že by se tak stalo cíleně z důvodu jeho postavení vůdce mládežnické organizace IPOB a nikoliv v důsledku plošných nepokojů vzniknuvších v důsledku předmětné demonstrace, jíž se účastnil. Nejvyšší správní soud proto přisvědčuje krajskému soudu v tom, že není žádný důvod žalobce a) [a tedy v důsledku toho všechny stěžovatele] odlišovat od velké, blíže neurčené skupiny všech „řadových“ sympatizantů hnutí MASSOB či IPOB. Lze tedy uzavřít, že krajský soud se nedopustil žádného zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelů. Při přezkoumávání skutkového stavu věci se nedopustil chyb, které by svojí povahou stály proti samotným základním zásadám přezkumného soudního řízení; stejně tak napadený rozsudek nevykazuje žádné extrémně závažné nedostatky, které by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces nechat bez povšimnutí. Za těchto okolností stěžovateli tvrzená nesprávnost posouzení jejich individuálního skutkového stavu věci (nedostatečné zajištění podkladů o bezpečnostní situaci v zemi původu, neodpovídající vyhodnocení založených zpráv, nesprávné vyhodnocení rizika jejich pronásledování) nemůže být vadou, která by byla způsobilá být důvodem přijatelnosti kasačních stížností. Samotná polemika stěžovatelů s právními závěry krajského soudu přitom tímto důvodem není, neboť nikterak nepřesahuje jejich vlastní zájmy.

[17] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že snaha o legalizaci pobytu nemůže být azylově relevantním důvodem (viz např. rozsudky NSS ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 – 44, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69, ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 – 81, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 – 94, nebo ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 – 54).

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[18] S ohledem na skutečnost, že Nejvyšší správní soud neshledal žádné důvody přijatelnosti kasačních stížností, nemohl dospět k jinému závěru, než že tyto svým významem podstatně nepřesahují vlastní zájmy stěžovatelů. Kasační stížnosti proto podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelné. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[19] O náhradě nákladů řízení o kasačních stížnostech Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnosti byly odmítnuty.

[20] Usnesením krajského soudu ze dne 3. 1. 2020, č. j. 61 Az 49/2019, byla stěžovatelům ustanovena zástupkyní Mgr. Beata Kaczynská, advokátka se sídlem Masarykovy sady 76/18, Český Těšín. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené zástupkyni odměnu za jeden úkon právní služby: podání kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“) v hodnotě 3 x 2480 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky (tj. 3100 Kč), sníženo o 20 % dle § 12 odst. 4 téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 13 odst. 3 vyhlášky]. Advokátka je plátkyní DPH, pročež se její odměna zvyšuje o 21 %. Celková odměna tedy činí částku ve výši 9365 Kč, která jí bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. února 2021

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu